

Máš hlavu? Špendlík ju má tiež.

Máš hlavu, špendlík ju má tiež. Prečo práve túto vetu, mi hovorí starký, keď mu pomáham? Dalo by sa povedať, že je to dvojzmyselná veta. Ak vlastne je. Špendlíková hlava je malá a nie je to predsa živý tvor, ako som ja! Možno to prirovnanie z jeho strany je také, aby som si uvedomil, že som svojím spôsobom aj šikovný. Ved' predsa so špendlíkom sa dá kadečo prišpendliť, prepichnúť a tak. No ale predsa to nie je moja hlava! Možno tá druhá pointa je v tom, že moja hlava by nemala byť len na jednom mieste a nerobiť nič. Nič netvoriť, nepremýšľať o živote, o bytí seba samého. V hlave sa mi ale stále vynára otázka, prečo nie je hlava ako hlava. To porovnanie neživej veci s mojou živou zrejme najdôležitejšou súčasťou môjho tela. Ten špendlík predsa nevie rozprávať, nevie sa smiať a nevie rozmýšľať tak ako ja! No je tam aj iná myšlienka prečo špendlíková hlava. Ja predsa uvažujem a tvorím! To preto mi to zrejme starký rozpráva, aby som rozmýšľal a uvažoval, nad tým, čo práve robím a sústredil sa na to čo je práve pri danej práci potrebné. Koľko úvah človek zrazu má, a to len pre jedinú špendlíkovú hlavu! To neporovnateľne porovnávané! To, že nie je hlava, ako hlava. A predsa to znie rovnako. Možno by sme sa mali v živote nad takýmito drobnosťami viac zamýšľať, aby sme zistili, že akí v skutočnosti sme. A aký je rozdiel medzi vecami a nami. Takéto zamyslenie nás možno aj prekvapí, keď vlastne zistíme, že v duchu sami so sebou sa rozprávame či zamýšľame nad tým, aký či aké sú rozdiely v ponímaní nášho života, s tým, čo sme vytvorili a nazvali ich totožne ako sa volajú časti nášho tela. Dávam si teda ďalšiu otázku. Prečo pomenúvame tieto veci presne tak, ako sa volajú časti nášho tela? Povyšujeme ich na niečo, čím nikdy nebudú. Predsa moja hlava je časť môjho tela! Možno zistíme, že aj keď to znie rovnako tak len preto, aby sme si uvedomili, že my sme tým stvoriteľom toho rovnakého pomenovania no v skutočnosti to nie je to isté, než to slovo znie rovnako. V duchu sa usmievam, pretože prichádzam na to, že starký mi naznačoval, aby som tú moju hlavu používal a nemal ju len niekde zapichnutú, ako ten špendlík. Nie je hlava ako hlava. A tá

špendlíková k čomu vlastne slúži? Použitie nemá veľa možností, ak neberiem do úvahy to, že okrem prišpendlenia rôznych plagátov, na nástenku, či prichytenia gombíkov pri šití, to nie je až tak veľa. Teda by sa dalo povedať, že my ľudia by sme sa zaobišli bez „špendlíkovej hlavičky“. No tá naša je predsa niečo nadpozemské. Párkrát sa mi stalo, že tá špendlíková hlava sa mi odlomila a zostala v ruke bez hrotu. No použil som ho aj tak. Bez tej našej hlavy by sme neprežili. Paradox na tom všetkom je ten, že sme špendlíkovú hlavu vymysleli my ľudia. Koľkí z nás kypria múdrosťou, o akej tá špendlíková hlava ani nesníva. No nájdú sa aj medzi nami takí, ktorí žijú takpovediac s tou špendlíkovou. Žijeme na tejto planéte už tisíročia a ešte nikdy nikto neprišiel s myšlienkou, vymeniť špendlíkovú hlavu za tú našu. Vlastne prečo by to ktosi aj chcel, keď je to neporovnateľná živá a neživá vec. Je to zvláštnosť, či je to naša istota pomenúvať aj nehmotné a neživé veci presne tak ako sa nazývajú tie naše na našom tele. Možno je to preto, aby sme určili a sústredili pozornosť na niečo konkrétne dôležité. Aby sme rozlíšili to, čo je na danom predmete to najdôležitejšie. Možno najcennejšie. Niekedy mám pocit, že je to skôr o výzore a nie o podstate daného predmete či veci. V tejto oblasti „pomenovania a porovnaní“ zrejme neexistujú žiadne pravidlá. A ak áno tak potom si z daného slova hlava hneď vytvárame predstavu o tom, že čo je podstata predmetu. Podstatu predmetu má aj špendlík. Ak by som ho opísal, tak sa skladá z hlavy a tela, alebo hrotu. No v prvom rade treba takéto veci rozlišovať na to, k čomu boli a sú predurčené. Ak si zoberiem do porovnania moju a špendlíkovú hlavu, tak je to jeden diametrálny rozdiel. V prvom rade je to fakt, že moja hlava je živá a špendlík je neživá vec. No odlišností v tomto prípade by bolo veľmi veľa. Vrátim sa k výroku: „Máš hlavu? Špendlík ju má tiež.“ Dospievam k úvahe nad tým, čo vlastne moja hlava je a čo všetko s ňou môžem dokázať a vytvoriť. Nakoniec zistujem, že ja predsa uvažujem a mám uvažovať. Moja hlava je predurčená k žitiu a rozvoju života a okolia na tejto planéte. Teda má vysoký význam pre nás a našu planétu. No tá špendlíková zostane vždy len špendlíková

...